KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
20. juli 1999 *

I sag T-59/99 R,

Ventouris Group Enterprises SA, Panama, ved advokaterne Maria Proestou og Maria Velmachou, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Claude Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dimitris Triantafyllou og Richard Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: græsk.

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 1999/271/EF af 9. december 1998 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/34.466 — græske færger) (EFT 1999 L 109, s. 24), for så vidt som sagsøgeren herved er blevet pålagt en bøde på 1,01 mio. ECU for overtrædelse af EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF), og om, at sagsøgeren, uden at der fastsættes nærmere vilkår, fritages for forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for at opnå, at den ved beslutningen pålagte bøde straks inddrives,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Den 9. december 1998 vedtog Kommissionen beslutning 1999/271/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/34.466 — græske færger) (EFT 1999 L 109, s. 24, herefter »beslutningen«). I henhold til beslutningens

artikel 1, stk. 2, havde de seks i bestemmelsen opregnede rederier overtrådt EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF), ved at aftale de taksniveauer, der skulle anvendes for lastbiler på ruterne fra Patras (Grækenland) til Bari og Brindisi (Italien).

2 Det fremgår af beslutningens artikel 2, at bl.a. sagsøgeren blev pålagt en bøde på 1,01 mio. ECU for de i artikel 1 omhandlede overtrædelser. Ifølge beslutningens artikel 3 skulle de således fastsatte bøder indbetales senest tre måneder efter datoen for meddelelsen af beslutningen.

3 Ved skrivelse af 18. december 1998 meddelte Kommissionen sagsøgeren beslutningen. I skrivelsen var det præciseret, at såfremt sagsøgeren anlagde sag ved Retten, ville Kommissionen ikke træffe nogen foranstaltninger med henblik på at inddrive bøden, så længe sagen verserer for Retten, men hovedstolen ville blive tilskrevet renter fra tidspunktet for betalingsfristens udløb, og sagsøgeren skulle endvidere senest på dette tidspunkt stille en for Kommissionen acceptabel bankgaranti omfattende såvel hovedstolen som renter mv.

4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. marts 1999 har sagsøgeren i medfør af EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen.

5 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren i medfør af EF-traktatens artikel 185 og 186 (nu artikel 242 EF og 243 EF) fremsat nærværende begæring om, at gennemførelsen af beslutningen udsættes, samt om, at sagsøgeren, uden at der fastsættes nærmere vilkår, fritages for forpligtelsen til at stille en bankgaranti. Den 16. marts 1999 har Kommissionen indleveret sine bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler til Rettens Justitskontor.

6 Høringen af parterne, der oprindelig var fastsat til den 18. maj 1999, blev på sagsøgerens anmodning udsat til den 4. juni 1999, hvor sagsøgeren fremlagde en række dokumenter. Kommissionen fik en frist på 20 dage til at tage stilling hertil. Kommissionen indgav sine bemærkninger til de pågældende dokumenter den 24. juni 1999.

Retlige bemærkninger

7 I henhold til traktatens artikel 185 og 186, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

8 Ifølge artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal en begæring om foreløbige forholdsregler angive de omstændigheder, der medfører uopsætte-

lighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (fumus boni juris). Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30).

9 Det bemærkes, at i henhold til fast retspraksis råder Fællesskabets retsinstanser i forbindelse med den samlede vurdering af en begæring om udsættelse af gennemførelsen og om foreløbige forholdsregler over et vidt skøn og kan frit under hensyn til sagens særegenheder afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen fællesskabsretlig bestemmelse pålægger dem at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe en foreløbig afgørelse (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17.12.1998, sag C-364/98 P(R), Emesa Sugar mod Kommissionen, Sml. I, s. 8815, præmis 44).

Parternes argumenter

10 I begæringen om foreløbige forholdsregler har sagsøgeren blot anført, at på baggrund af de overbevisende argumenter, sagsøgeren har fremført i hovedsagen, vil sagsøgeren højst sandsynligt få medhold i hovedsagen, dvs. i påstanden om, at beslutningen annulleres i det hele, eller, såfremt dette ikke sker, at den ændres.

11 Det sagsøgende selskab har i øvrigt forklaret, at som følge af, at det på nuværende tidspunkt befinder sig i en vanskelig økonomisk situation, har de banker, selskabet har henvendt sig til vedrørende bankgarantien, forlangt, at selskabet deponerer (i kontanter) og lader spærre hele det beløb, der skal tjene som sikkerhed, dvs. 1,01 mio. ECU. Det er under disse omstændigheder objektivt umuligt for sagsøgeren at stille den bankgaranti, Kommissionen har forlangt. Selskabet har tilføjet, at såfremt Kommissionen skrider til tvangsfuldbyrdelse af beslutningen, vil det medføre, at selskabet må opløses. Da selskabet på nuværende tidspunkt ikke kan opfylde sine økonomiske forpligtelser, ville et sådant skridt nødvendigvis alarmere og mobilisere kreditorerne, som hurtigst muligt ville søge inddrevet deres tilgodehavender, uanset om der måtte være truffet en nærmere aftale herom eller ej.

12 Kommissionen har anført, at de dokumenter, sagsøgeren har fremlagt, ikke giver holdepunkter for at antage, at det er uopsætteligt at udsætte gennemførelsen af beslutningen. Kommissionen har tilføjet, at det sagsøgende selskab ikke er en lille virksomhed, at bøden udgør mindre end 2% af selskabets gæld, og at selskabet ikke har godtgjort, at en enkelt yderligere gældsforpligtelse, hvortil der er knyttet betingelser, nødvendigvis vil medføre, at selskabet erklæres konkurs. Kommissionen har endvidere understreget, at det sagsøgende selskab kunne have opnået gunstigere vilkår, såfremt det havde rettet henvendelse til flere banker med henblik på at få stillet en garanti for en del af sine gældsforpligtelser. Kommissionen har dernæst påpeget, at såfremt sagsøgeren blev fritaget fra sin forpligtelse til at stille en bankgaranti, ville dette ikke stå i rimeligt forhold til Kommissionens interesse i, at den faktisk skal have mulighed for at inddrive bøden, såfremt sagsøgeren ikke får medhold i hovedsagen, og heller ikke være rimelig under hensyntagen til varetagelsen af Fællesskabets økonomiske interesser. Endelig har Kommissionen henvist til, at det også må tages i betragtning, at aktionærerne og de øvrige virksomheder i koncernen har mulighed for at bistå sagsøgeren med at stille bankgarantien.

Rettens bemærkninger

13 Inden der tages stilling til den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, må der foretages en præcis afgrænsning af sagens genstand. I begæringen har sagsøgeren for det første nedlagt påstand om, at gennemførelsen af beslutningen udsættes, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet pålagt en bøde på 1,01 mio. ECU, og for det andet om, at sagsøgeren, uden at der fastsættes nærmere vilkår, fritages for forpligtelsen til at stille en bankgaranti.

14 Det er ubestridt, at i den skrivelse af 18. december 1998, hvorved beslutningen blev meddelt sagsøgeren, præciserede Kommissionen, at såfremt sagsøgeren anlagde sag ved Retten, ville Kommissionen ikke træffe nogen foranstaltninger med henblik på at inddrive bøden, så længe sagen verserer for Retten, men hovedstolen ville blive tilskrevet renter fra tidspunktet for betalingsfristens udløb, og sagsøgeren skulle endvidere senest på dette tidspunkt stille en for Kommissionen acceptabel bankgaranti omfattende såvel hovedstolen som renter mv. Under disse omstændigheder ønsker sagsøgeren herefter med begæringen alene at blive fritaget for forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for, at den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt ved beslutningen, ikke straks inddrives.

15 Ifølge fast retspraksis kan en sådan begæring kun tages til følge, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder (jf. navnlig kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6.5.1982, sag 107/82 R, AEG mod Kommissionen, Sml. s. 1549, præmis 6, og den 15.3.1983, sag 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mod Kommissionen, Sml. s. 725, præmis 2 og 8, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 21.12.1994, sag T-301/94 R, Laakmann Karton mod Kommissionen, Sml. II, s. 1279, præmis 22).

16 Det må i den foreliggende sag først undersøges, om det sagsøgende selskab umiddelbart har godtgjort, at det ikke kan stille den krævede bankgaranti, og at der derfor foreligger uopsættelighed.

17 Til støtte for begæringen om foreløbige forholdsregler har sagsøgeren fremlagt en række dokumenter, herunder 15 skrivelser fra pengeinstitutter. 11 af disse skrivelser er fra før 1998. Selv om der i de nævnte dokumenter henvises til sagsøgerens vanskelige økonomiske situation, giver dokumenterne ikke umiddelbart holdepunkter for at antage, at forpligtelsen til — indtil der er afsagt dom i hovedsagen — at stille en bankgaranti med henblik på at undgå, at bøden straks inddrives, for alvor ville true selskabets eksistens. Sagsøgeren har endvidere fremlagt et dokument, som indeholder en opgørelse pr. 31. december 1998 af sagsøgerens gældsforpligtelser som følge af optagne lån. Da det sagsøgende selskab kun har fremlagt oplysninger vedrørende passivposterne i årsregnskabet, kan det ikke afgøres, om selskabet har sådanne gældsforpligtelser, at dets fortsatte eksistens er truet.

18 I retsmødet fremlagde sagsøgeren en række supplerende dokumenter, herunder skrivelser fra banker, uddrag af låneaftaler og et konsolideret driftsregnskab for 1997 og 1998, som var bekræftet af en revisor, Stamou. Også disse dokumenter attesterer, hvor vanskelig sagsøgerens økonomiske situation er. De giver imidlertid ikke umiddelbart holdepunkter for at antage, at forpligtelsen til — indtil der er afsagt dom i hovedsagen — at stille en bankgaranti med henblik på at undgå, at bøden straks inddrives, ville være en alvorlig fare for det sagsøgende selskabs fortsatte eksistens.

19 Det skal tilføjes, at et af de dokumenter, sagsøgeren fremlagde i retsmødet, er et notat, som indeholder en nærmere redegørelse for og uddybelse af oplysningerne i

begæringen om udsættelse af gennemførelsen. I punkt III i notatet har det sagsøgende selskab forklaret, at det havde udfoldet og fortsat udfolder bestræbelser for at nå frem til aftaler og opnå gunstigere vilkår for sine gældsforpligtelser og øvrige forpligtelser, forfaldne som ikke forfaldne, over for banker og de øvrige kreditorer, med henblik på at sanere og genoprette de økonomiske aktiviteter. Det sagsøgende selskab har nærmere forklaret, at det har tilbagebetalt alle de lån, som den græske nationalbank havde ydet. Beløbet udgjorde pr. 31. december 1998 16 257 367 USD, og lånet kunne tilbagebetales som følge af, at sagsøgeren solgte skibet Polaris den 5. marts 1999, dvs. umiddelbart efter indgivelsen af den foreliggende begæring. Desuden har sagsøgeren opnået eller er ved at opnå endelige aftaler vedrørende sine gældsforpligtelser med tre andre banker, nemlig Ioniki Trapeza tis Ellados, Royal Bank of Scotland og Emporiki Trapaza tis Ellados. Henset hertil må det bemærkes, at når sagsøgeren har kunnet opnå aftaler vedrørende sine gældsforpligtelser, efter at Kommissionen havde pålagt sagsøgeren bøden, og navnlig har kunnet tilbagebetale et lån på over 16 mio. USD, er det vanskeligt at forestille sig, at sagsøgeren ikke skulle kunne stille den bankgaranti, Kommissionen har forlangt, og som kun udgør ca. 1,5 mio. USD.

20 Det sagsøgende selskab findes herefter ikke at have godtgjort, at det vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt de begærede forholdsregler ikke anordnes.

21 Begæringen om foreløbige forholdsregler tages således ikke til følge, hvorved bemærkes, at det er ufornødent at undersøge, om de øvrige betingelser for, at gennemførelsen kan udsættes, er opfyldt.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 20. juli 1999.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident